

at faa en saadan Bygning rejst, særlig, da den maa have en nogenlunde central Beliggenhed, og man vil jo nødig ofre nogen enkelt af de anførte Ting, da hver for sig vil virke heldbringende.

Ideen, at søge at faa denne Bygning rejst, fremkom, som De maaske ogsaa véd, efter Afslutningen af Kvindernes Udstilling i 1895. Man havde set, at denne Udstilling, trods den skarpe og ofte lidt haanlige Kritik, som den under sin Tilblivelse havde vakt, og trods dens uomtvistelige Mangler, alligevel havde haft sin store Betydning ved at samle Kræfterne og Talenterne og lade den ene Art af Ævner supplere den anden, saa at der dog skabtes et Slags Hele. Da saa Udstillingen ved sin Slutning var ført forholdsvis heldigt og godt over alle Vanskeligheder og Skær, saa troede man, lidt ubesindigt, i den sejrrie Stemning, at det vilde gaa hurtigt og let at faa de mange Penge ind til en saadan Institution som Kvindernes Bygning, fordi den vilde blive til fælles Gavn; man tog ikke rigtig i Betragtning, at det aldrig er helt let at bringe Folk til at ofre noget synderligt for en Sag, der falder udenfor den egentlige barmhjertige Velgørenheds Ramme; et socialt Spørgsmaal, hvis Løsen er „Hjælp til Selvhjælp“, tager ikke saa umiddelbart og uvilkaarligt Hjerterne fangne og aabner ikke Pungene saa nemt som Medmenneskers øjeblikkelige Sult og Nød, skønt det maaske nok for Udviklingen og for Folkets Velfærd har fuldt saa megen Værdi, at den ene Samfundsklasse støtter den anden i den fælles Stræben mod en højere Bevidsthed og rigere Livsvilkaar i aandelig og materiel Henseende. Men nok er det — det er der nu engang ikke mange, der vil indse, og man lærte derfor efterhaanden, at der skal arbejdes meget og indprentes meget overfor Ligegyldighed og Kritik, før Kvindernes Bygning staar færdig, idetmindste i den Form, hvori den fra først af tænktes. Dog — Formen har mindre at sige, naar Tanken er levende, og naar der arbejdes for den med Hjerter og Hænder og med Tanker og Tale. Maaske bliver netop det bedst, der spirer og vokser under vanskelige Kaar, ligesom en Kunstners Værk tidt bliver mest værdifuldt, naar han fuldfører det under Opbydelse af al sin Ævne og i fuld Bevidsthed om Opgavens store Krav.

Jeg, der her henvender mig til Dem, søgte engang i Fjor Indenrigsministeren for at spørge ham, om Bestyrelsen kunde gøre Regning paa hans Støtte, ifald man ansøgte Rigsdagen om et Stats-tilskud. Som rimeligt var, svarede Ministeren hertil: „Ja, ganske sikkert, naar Tanken har vist sig at være levedygtig i sig selv, og naar der arbejdes for den paa en fornuftig Maade. Regeringen kan støtte et saadant Foretagende, men den kan ikke starte det.“ Naturligvis havde han fuldtud Ret, ikke alene med Hensyn til Regering og Rigsdag, men ogsaa, hvor det gælder den almene Dom. Ikke heller Publikum har Lyst eller Pligtighed til at starte et